
Imreh András

EGY BELGRÁDI UDVARON

Öt óra délre, húsz év visszafelé.

Iskolaszag, uszodavisszhang,
holott se víz, se gyerek,

csak a délelőtt intenzív csendélete.

Napoztatott fikuszok a gangon,
egy gól nélküli szőnyegporoló,
a kerítéstalazaton üres sörösüveg,
prizmáz rajta a nap.

Sülő hús, távoli tánczene,
mindjárt ugrik a tű.

Mellettem piros Zastava parkol,
pár perccel előttem érkezetett,
hűlő motorja kotyog még,
de közben a kocsitetőn
már süldő macska mosakszik.
Nem éri el a háta közepét,
feje egyre nagyobb lendületet vesz.

Az udvar közepén
szabályos körben szotyolahéj –
napóraszámplap:
vastagsága mutatja az időt.

De ezen a napórán nem csak egy mutató volt.
Látom: a nagy és a kicsi
jó két órát is beszélgethetett.

Látom már azt is, hogy húszévesek.
A lány hátratólta vállán a szvettert,
melege volt.

Még néhány hét, és egymáséi lesznek,
talán pont itt, a piros Zastavában,

de az nagyon soká lesz.

A visszapillantót lesem,
 hogy jössz-e már a fagyival.
 Az utcán üdítősrekeszt húz el a boltos,
 számítógépet hurcol egy egyetemista...
 Egyszerre ismerős alak dereng át –
 Réka? De hogy? Ez lehetetlen!
 Húsz éve nem láttam, különben is
 mit keresne itt a régi kabátban?
 Macskaléptével kioson
 látómezőmből, másodpercekbe telik,
 amíg a világ tükrözött terében
 rátalálok – tényleg nem ő az.
 Valójában nem is nagyon hasonlít.

Darvasi László

ÉDES SÖR

Amerikai piros füzet

A hajó talán fél mérföldre ringatózott a kikötői bolyák piros labdáitól. Az egyikén sirály billegett, s mintha a múlt időt mérné, időnként fölsikított.

– Tévedsz, barátom – vont vállat Szív, és beszívta a tenger illatát. Érkezése után az első dolga volt, hogy kisétálgon a kikötőbe, és szemügyre vegye a Libertyt. Még intett is a jacht felé, egyszerre csak azt vette észre, hogy az arca előtt billeg a kézfeje. Megdöbbsent a hajó méreteitől. Jóllehet tudta, hogy a gazdája a Földközi-tenger apró szigetei között is bolyong vele, eljut a cakkozott szegélyű görög partokig, mégis elámult a nagyságán. A Liberty kövér, fekete kéménye füstöt eregetett, az árbocok vitorlák nélkül nyúltak az ég felé. Postakocsi zörgött mögötte, rikkancs kiabált. Szív megfordult. Szerete a városban plakátok hirdették a kivégzést.

Kicsi Smoke kegyetlenül kioltotta Mary Lee életét.

A tárgyalás már lezajlott, a gyilkos nem tagadott, és nem is bánt meg semmit. Az esküdtek, persze mind jóra való és rendes ember, mentő körülményt nem találtak, persze azt is mindenki tudta, hogy Kicsi Smoke ugyancsak rendes ember. Az ítélet nem volt meglepő, és Mary Lee élettörténete sem volt makulátlan. Egyszerűen szólva kurvaként tengette az életét. De azért rendes ember, jó lélek volt ő is, még ha hibáztatott is valami az észjárásában. Kicsi Smoke-ot nyilvánosan fogják föllakasztani két nap múlva. A középületek falain és a százkás kerítéseken az akasztási hirdetményeket választási plakátok váltogatták. Mr. Paul Bank, a demokratajelölt új vasútállomást, rendet ígért, a bűn fölszámolását és tiszta várost. De az embereket érthető módon jobban érdekelt az akasz-